

fige, at han har sit Erhverv af ganske andre Klæder, at dette gjør han kun ved Velighed, og at han ikke lægger nogen afgjørende Vægt paa, om han faar det for Skilling eller ikke. Men navnlig forekom det mig, at det ærede Medlem for 4de Kreds (Sonne), som førte Ordet for dette Forslag, saae dette Forhold fra et, som det forekommer mig, urigtigt Standpunkt, naar han gjen-tagende udtalte, at den, som ikke udøvede denne Virksomhed som Erhverv, skulde have Lov til at hjælpe sine trængende Medmennesker. Ja, dersom det var givet, at han kun hjalp sine trængende og nødlidende Medmennesker, saa skulde han efter min Mening have Lov til at udøve denne Virksomhed, selv om han drev det som Erhverv, thi det er ikke det, som det kommer an paa, om en Person har Erhverv derved eller ikke. Det kommer ikke an paa, hvorvidt den paagjældende Person er subjektiv mere eller mindre tilregnelig, eller hvorvidt der moralsk kan paavaektes den Paagjældende et større eller mindre Ansvar, det er ikke det, der er det Afgjørende, men det Afgjørende er, om det er tilraadeligt af Hensyn til Samsundet at aabne en fri og uhindret Udgang til i det Store, i Almindelighed og til Stabighed at drive en saadan Virksomhed, som man dog ellers i Reglen mener bør være forbeholdt de examinerede Læger, og jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at set fra dette Synspunkt, og naar man spørger om, hvorvidt Virksomheden er farlig eller ikke farlig for Samsundet, saa er det ganske ligegyldigt, om den paagjældende Person er en ædel Menneskeven, der praktiserer gratis, eller om han tager Penge derfor.

Naar jeg derefter gaar over til § 2, saa skal jeg først sige nogle Ord med Hensyn til Udvalgets Forslag under Nr. 5. Udvalget synes i sin Betænkning at ville tillægge dette Forslag en ganske særlig Betydning, som om der derigjennem opnaaedes en Udvidelse af Friheden til Gjengjæld for, at man har foreslaaet — og jo nu faaet Thingets Flertal med til — at stryge §§ 3—9. Jeg for mit Vedkommende betragter Forslaget under Nr. 5 i det Væsentlige som en Redaktionsændring, for saa vidt som det ikke gaar ud paa at indskrænke den Frihed, som er foreslaaet givet ved Regjeringsforslagets § 2, 2det Stykke. Forslaget indeholder en Indskrænkning i Friheden, for saa vidt som det opstiller som Betingelse for, at den paagjældende Bevilling kan gives saadanne Personer, at de skulle have fyldt 25 Aar og være uberygtede. Efter Lovforslagets § 2, 2det Stykke, var Justitsministeren for saa vidt uindskrænket, at han kunde, om han vilde og sandt Anledning dertil, under den i Paragrafen indeholdte Betingelse give ogsaa Personer under 25 Aar Bevilling til at praktisere, hvorimod han efter Udvalgets Forslag ikke skal kunne gjøre det. For saa vidt gaar Forslaget altsaa ikke ud paa en Udvidelse, men paa en Indskrænkning, ved hvilken jeg

dog ikke har nogen Betænkning, og naar man ikke mener at turde lade Justitsministeren for Fremtiden ligesom hidtil have Frihed for saa vidt, naar man ikke tror at turde stole paa, at han ikke vil give unyndige eller meget unge Personer den paagjældende Bevilling, saa kan jeg ikke have Noget imod, at man sætter denne Begrænsning af Justitsministerens Myndighed ind i Loven. Det Samme gælder med Hensyn til Spørgsmaalet om Berygtethed. Dersom man virkelig nævner Lov i saa Henseende, og dersom man anser det for nødvendigt at sikre sig imod, at Justitsministeren kan give berygtede Personer den Bevilling til at praktisere, hvorom der her er Tale, saa for mig gjerne. Der er endvidere tilføjet: „naar de ved paalidelige Vidnesbyrd eller“, og den ærede Ordfører har forklaret, hvad Meningen dermed var, men det har fra første Færd ingenlunde været Meningen med i Lovforslagets § 2, andet Stykke, at sætte: „Personer, der paa anden Maade fyldestgjørende have godgjort deres Dygtighed osv.“, at derved skulde være tænkt paa Tilfælde, hvor de Paagjældende have taget en Examen eller paa anden Maade underkastet sig en bestemt Prøve. Meningen med § 2, andet Stykke, har været principielt at blive staaende paa samme Standpunkt, som man staaer paa ifølge Forordningen af 1794, men at gjøre den Forandring i Anvendelsen, at Tilfældene ikke skulde være afhængig af Vidnesbyrd fra Fyffius eller Amtmand saaledes som efter Forordningen af 1794. Meningen har været at stille Justitsministeren fuldstændig frit, saaledes at han skulde kunne meddele den Bevilling, hvorom der er Tale, naar han paa sit Ansvar kunde finde, at den Paagjældende var i Besiddelse af den fornødne tilstrækkelige Dulighed. Som Følge deraf har jeg ikke Noget imod, naar man mener, at det gjør Tanken fyldigere, at tilføje: „ved paalidelige Vidnesbyrd.“ Jeg kan altsaa for saa vidt gjerne tiltræde det ærede Udvalgs Forslag under Nr. 5 i det Hele. Hvad i Øvrigt Forslagene til § 2, første Stykke angaar, da maa jeg tilstaa, at det ikke er mig ganske klart, hvorfor man egentlig har lagt Vægt paa at faae ombyttet Ordene: „og der for deres Indsigt og Dulighed have erhvervet saadanne Vidnesbyrd, som i ethvert enkelt Tilfælde anses for tilfredsstillende og betryggende“, med de Ord: „og der underkastet sig de for at faae Ret til at udøve Lægepraxis fornødne Prøver.“ Det er ganske vist, at der gives Lande, hvor der findes forskellige Prøver, og at der, som det ærede Udvalg har bemærket, navnlig i Tyssland er en Doktorgrad, der ikke giver jus practicandi, men det forekommer mig ikke, at der er nogen særlig Anledning for det ærede Udvalg til at forudsætte, at Justitsministeriet i saadanne Tilfælde skulde anse de Grader, som de Paagjældende havde taget, for at være, hvad Lovforslaget fordrer, nemlig saadanne Vidnesbyrd om Indsigt og Dulighed, som maa anses for at